AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire. Aruba en de Bovenwindsche eilanden per drie maanden fl. 2,— met vooruitbetaling.
Voor het Buitenland per jaar fl. 10,—
Afzonderlijke nummers fl. 0.15.
Prijs der Advertentiën van 1— 7 regels f0,50, voor elken regel meer 7½ cts.

BUREAUX VAN DIT BLAD

REDACTIE: Waterkant, Otrabanda, No. 223

ADMINISTRATIE: Plein Concordia, No. 129, Pietermaai

Es Courant aki ta sali toer dia Sabra.
Su prijs di abonnement ta fl. 2,— pa tres luna, pagá padilanti.
Pa lugarnan foi Curaçao, Bonaire, Aruba, St. Martin (P. H.), St. Eustatius i Saba fl. 10,— pa anja.
Un numero sol fl. 0,15.
Anuncio di 1 te 7 regel f0,50, cada regel mas 7½ cts.

Curaçao, 11 December.

DE SCHROEVEN WORDEN WAT AANGEDRAAID.

Langzaam, maar zeker! was ook nu weer de leus. Het duurde ons Curaçaonaars, uiterst lang, voor dat Nederland tegen Venezuela optrad. Wij leden zooveel, en het was ons, alsof het Moederland volstrekt niet begreep, hoezeer wij leden. Maar eindelijk toch kwam Nederland in actie.

Alle vriendschappelijke betrekkingen werden met Venezuela verbroken. Nederland rekende zich door geen enkel contract meer verbonden en behield zich de meest volkomen vrijheid voor om te doen wat noodig zou geoordeeld worden.

De uitvoer van wapenen van Curaçao naar Venezuela zou niet meer worden belet, het voorbereiden eener revolutie op Curaçaoschen bodem niet langer worden tegengegaan, in niets zouden de revolutionnairen meer worden gehinderd. Zij waren vrij te doen, wat zij verkozen.

Op Curaçao zelf was natuurlijk geen voorraad ammunitie en wapenen aanwezig, van elders moesten ze worden ingevoerd, hier konden ze dan opgegaard en ter gelegener tijde naar Venezuela worden uitgevoerd.

Een ieder verwachtte, dat nu wel spoedig uit Amerika een flinke bezending zou aankomen.

Maar wat geschiedde?

Venezuela verdeelde zijn oorlogsschepen over de havens La Guaira, Puerto Cabello en Maracaibo, waar die schepen overdag steeds onder stoom lagen om op het minste sein te vertrekken, de smokkelschepen met ammunitie en wapenen te gemoet. Des nachts trokken zij geregeld uit en kruisten langs de kusten van Venezuela om zoo iedere geheime landing van de zijde der revolutionnairen onmogelijk te maken.

Tot deze kruis- en verkenningstochten werden niet alleen de zoogenaamde oorlogsschepen van Venezuela, maar ook de Kustwachters gebruikt.

De revolutionnairen kwamen al heel spoedig van deze Venezolaansche waakzaamheid op de hoogte en waren op hun hoede.

Zij hoopten op de medewerking der Nederlandsche oorlogsschepen.

Die medewerking wordt hun thans werkelijk ook verstrekt.

Door de Venezolaansche actie immers zou het terugroepen van het Protokol van 1895 en het opheffen van het verbod van wapenuitvoer alle kracht verliezen. Nederland moest dus zorg dragen, dat zijn eigen besluit alles zou uitwerken, wat er van verwacht kon worden en met alle kracht trachten te verhinderen, dat de revolutionnairen minstens op de open zee buiten de territoriale wateren van Venezuela, niet door Venezolaansche kustwachters of oorlogsschepen konden worden bemoeilijkt.

Is het geheel natuurlijk, dat Venezuela loert op de schepen, die manschappen en wapenen naar Venezuela overbrengen, even natuurlijk is het, dat Nederland over die schepen waakt en tracht te verhinderen, dat zij in hun vaart op de open zee worden tegengehouden.

Met dat doel trokken onze drie oorlogsschepen Maandag 30 November naar Venezuela. Er was van Holland uit order gegeven om de Venezolaansche kustwachters en oorlogsschepen zoo mogelijk op te pikken en naar Curaçao te voeren.

Door de respectievelijke Commandanten werd deze order verleden week, nadat de schepen in volle zee waren gekomen, aan hun onderhoorige schepelingen bekend gemaakt.

Dat een dergelijk bevel aan onze oorlogsschepen in de Caraïbische Zee gegeven zou worden, schijnt in Nederland sinds lang reeds bekend te zijn geweest.

De Haagsche correspondent van de Midd. Ct. schrijft:

„Onder reserve kan ik u mededeelen, dat weldra een verklaring der Regeering zal worden gepubliceerd, waarbij wij wel is waar niet formeel aan Venezuela den oorlog verklaren, maar waarin dan toch de oorlogstoestand zeer bedriegelijk nagebootst zal worden. Aanzoek om hulp van Venezolaansche aspirant-presidenten is reeds ingekomen, maar officieel is daarop geen antwoord gegeven. Het zijn ook zulke rare heeren, die hier in den Haag geweest zijn om daarover te komen spreken.''

Ook schijnt men reeds verschillende berichten over het optreden onzer Vloot naar Nederland geseind te hebben; want *Boletin Comercial* maakte een kabelgram bekend uit Rotterdam, gedateerd 6 Dec.

De „Nieuwe Rotterdamsche Courant'' is van meening, dat de betooging, welke thans op zee langs de kusten van Venezuela geschiedt, ten doel heeft, de Venezolaansche kanonneerbooten te beletten zee te kiezen, en aldus het vervoer van Venezolaansche troepen van de eene plaats naar de andere te voorkomende.

Ook werd nog het volgende communiqué aan de Nederlandsche Bladen gezonden.

„Van bevoegde zijde wordt een buitenlandsch bericht, als zou Nederland reeds de blokkade bevolen en gelegd hebben voor de havens van Venezuela; beslist tegensproken.''

Men schijnt in het Buitenland en in Nederland veel meer te weten dan wij hier. Daar wist men reeds lang, dat er iets bizonders op handen was. Hier dachten wij, dat de oorlogsschepen telkens uittrokken om te gaan visschen.

Maar Goddank, eindelijk is toch op Curaçao zelf ook wat uitgelekt.

Zooals reeds algemeen bekend is, blijft een der schepen permanent voor Maracaibo liggen. De eerste die er naar toe trok was de *Gelderland*, de *Friesland* lag voor Pto. Cabello, de *Jacob van Heemskerck* voor La Guaira

Bij die gelegenheid werden de versterkingen dezer havens goed opgenomen, den afstand en de hoogte der kanonnen gepeild, kortom, de verdedigingswerken aan de Kust nauwkeurig in kaart gebracht.

Verder werden verschillende Venezolaansche schepen tegengehouden en gevisiteerd om te zien, of het soms Kustwachters waren.

Een dezer schepen wilde eerst niet bijdraaien, maar deed het al heel spoedig, toen er een schot werd gelost.

De bedriegelijke nabootsing van den oorlog is in vollen gang.

Vraagt iemand misschien: Waarom niet liever openlijk den oorlog verklaard?

Ja, daar zal wel weer een groot politiek geheim achter zitten. De groote Mogendheden zouden dan ook een woordje mee willen spreken en nu doet Nederland het alleen.

Daarenboven, de groote Mogendheden, Duitschland, Engeland en Italië hebben toch in 1902 ook geen oorlog verklaard

Toen heette het een vreedzame blokkade. Thans, vrij wat eerlijker, een bedrieglijke nabootsing van den oorlog.

Zoo heel ver is dat van den echten oorlog niet af

Maar zeggen, dat er oorlog is met Venezuela, mogen wij niet. Wij moeten leeren ons meer politiek uit te drukken.

Het telegram, 9 December uit Den Haag verzonden en gisteren hier door onzen Collega *Boletin Comercial* openbaar gemaakt, geeft ons hierin een aardig lesje. Terwijl het mededeelt, dat de actie van Nederland in vollen gang is, heet het daar toch nog, zeer voorzichtig en politiek: Het schijnt, dat tot op dit oogenblik de Regeering van Nederland nog niets bepaalds heeft omtrent de wijze, waarop zij tegenover Venezuela moet optreden. Evenwel zegt men, dat de bewaking van de Venezolaansche kust, sinds Vrijdag door de drie oorlogsschepen begonnen, wel eens om kon slaan tot iets meer krachtdadigs in het geval, dat een der Venezolaansche oorlogsschepen de haven verliet en zich op zee zou durven wagen. Het is hoogst waarschijnlijk, dat, als een der Hollandsche schepen een der Venezolaansche zou ontmoeten, het zich daarvan zou meester maken en als prijs mee zou sleepen naar een der Curaçaosche havens.''

In dien geest zullen er nog wel meer berichten worden verspreid. Zij brengen goed nieuws, maar in nevelen gehuld.

Laat ons dit echter niet ontmoedigen. Wij begrijpen, dat om de bijzondere verhouding tot de grootere Mogendheden, de berichten omtrent Nederlands optreden herhaaldelijk vaag en onduidelijk tot ons zullen komen.

Waar wij op Curaçao de daden kunnen zien, vragen wij niet langer naar woorden. Die dienen nu eenmaal, in de diplomatie, om de ware bedoelingen te verbergen.

Moge Gods zegen rusten op onze wapenen, en de Heer der legerscharen onze aanvoerder zijn.

Moge Nederlands optreden spoedig met het meest volledig succes worden bekroond.

Handelsbelangen.

(NEDERLAND en VENEZUELA.)

Onze dagbladen nemen het geschil met meneer Castro wel wat àl te luchtig op!

Vertrouwen in de wijsheid en in het beleid van onze regeering, het is een schoon ding. En inderdaad is er geen enkele reden om de regeering te mistrouwen.

Máár — wat onze regeering noodig heeft, zooals *iedere* regeering dat behoeft in dergelijke omstandigheden, dat is eenige aanwijzing. Eene aanwijzing met betrekking tot hetgeen de publieke opinie alzoo passend acht.

Daar behoeft de Regeering volstrekt nog niet op te bouwen; en te meer niet, omdat die publieke opinie dikwijls niet geheel onbevooroordeeld is.

Maar dit is wel zeker: niets kan zóó onaangenaam, en zóó van deprimeerenden invloed zijn als de ingetogenheid, waarvan onze Nederlandsche pers blijk geeft in voor onze belangen zóó gewichtige omstandigheden.

Alleen „de Nieuwe Courant'' maakte eene gunstige uitzondering. In het midden gelaten dan, of de opvatting al dan niet juist is.

Waar wij op komen willen is dit: een goed dagbladjournalist behoort de publieke opinie te vertolken. En is er geen algemeene opinie in beslisten zin, dan behoort hij die op te wekken, naar eer en geweten, als het groote belangen raakt! Lauwheid en twijfelzucht worden maar al te zeer als wijze bedachtzaamheid aan den man gebracht.

Onze „groote bladen'' hebben 't jammerlijk laten liggen.

Dat *schijnt* nu wel fraai, dat vertrouwen in het beleid van onze regeering. Maar inderdaad is het een staaltje van grovelijk plichtverzuim en van kleinzieligheid.. ...

Loopt alles af naar genoegen, dan is de zaak aan kant, maar wéé de regeering als het misloopt! Dàn staan diezelfde ingetogen menschen voor niets, en zij werpen den eersten steen......

Begrijpt onze pers dan niet, dat in zaken van internationaal belang het partij-kiezen *noodzakelijk* is?

De Regeering moet weten wat zij doen en laten kan, wil zij in overeenstemming handelen met den volkswensch?

En onverantwoordelijk is het, haar de noodige gegevens te onthouden.

***

Wij willen in het midden laten, wat alzoo de reden kan zijn van een zoo hatelijk plichtverzuim. En wij aanvaarden het, zonder meer.

Aangezien het evenwel een handelsbelang geldt, en ons blad is aangewezen ook om handelsbelangen tot hun recht te doen komen, kunnen wij er verder niet het zwijgen toe doen. Wij achten ons verplicht, om in zijn kring te zeggen, hetgeen elders is nagelaten.

Om te beginnen dan gelooven we, dat 't er voor ons land al zeer weinig toe doet of die meneer Castro al dan niet is ingenomen met onzen vertegenwoordiger. En houdt hij er in den diplomatieken omgang vreemde manieren op na, dan kunnen wij dit gerust aanvaarden zonder er boos op te worden. Meneer Castro mag president en nòg wat zijn in Venezuela, overal elders is 't een „poen''; en er is geen enkele reden om zich met hem te encanailleeren

Zijn slechte manieren kunnen ons koud laten, en wij zouden hem „in z'n sop gaar kunnen laten koken, als er geen handelsbelangen waren, die hij tèvens tracht te schaden. En geschaadt heeft!

De vraag is dus niet zoozeer, of hij ongelijk erkennen wil in zake de bejegening van onzen diplomatieken vertegenwoordiger, maar of hij ongedaan wil maken hetgeen hij in andere opzichten heeft misdreven.

Vredelievende menschen — probeer eens hún de kaas van het brood

Feuilleton.

St. Eustatiaansche Ditjes en Datjes.

Ja, ik weet 't wel, we zijn hier nu eenmaal heel erg achterlijk op St. Eustatius in 'n heeleboel dingen, maar toch krijgen we hier één — ja, soms tweemaal per week telegrammen van de „West-India & Panama telegraph Company Limited'', gehectograafd op papier dat drommels gauw wegwaait, en met blauwen inkt die intens-sterk geurt, zoodat je tong er van beslaat.

In een van die ritselende bladen gedateerd 11 Nov. las ik:

„The Netherlands squadron is to „be reenforced by two battleschips.''

Wel wel, dat zal mijn overbuur den pastoor interesseeren, ook 'n hollander net als ik, 'n hollander every inch tot in ze'n backbone, en ik stapvoette langs 't met menschenlijven behangen hill–head, 't palmenlaantje door, 't pastorietje in.

Zijn Eerwaarde stond met ze'n neus in ze'n hoed, ja, geloof me nu maar: *met ze'n neus in ze'n hoed.*

Hier zeit ie, wat ruik je, en mijn facie verdween in den kurken bol.

Ik keek sip en snoof met rimpelend neusvel diep, diep.

Nou?

Excuseer me, maarrr...... transp...

Ben je betoeterd vent, je ruikt Parijs, je ruikt Londen, je ruikt Boulevard des Italiens, Hyde park, Broadway, je ruikt, ja zeker, Rotterdam ook, je ruikt beschaving, vooruitgang, in één woord de XX eeuw, je ruikt eindelijk de eenige stuwkracht der toekomst van alles wat bewegen kan op en in en boven vasten bodem en vloeibaar element. Menschenkind, sta me toch niet met zulke kalfsoogen aan te kijken, je ruikt of je hebt geroken......*benzine!*

De pas gemonteerde motor- en katoengin was gisteren middag met pracht–succes geprobeerd, en op de afvoerbuis van de benzine-motor had toen diezelfde pastorale kurken hoed gedemonstreerd de omhoogwerkende kracht van dat puffend odeur.

Heb je daar telegrammen? Nieuws?

Ja, er komen nog 2 oorlogsbooten uit.

Zoo?, Arme jongens!

Arme jongens???

Ja, natuurlijk (en nu geef ik getrouw weer, wat de pastoor, steeds met ze'n dierbren benzine-hoed spelend en gesticuleerend beweerde).

Ja, natuurlijk. Binnenkort zijn er dus'n 5 van onze schepen in de West. Schat hun gezamenlijke bemanning op 'n 16 á 1700 man, dan zijn er minstens onder al die hollandsche jongens 'n 250 katholieken, wat heusch niet te royal berekend is.

Als 't nu op vechten aankomt, dan staan die 250 arme jongens allemaal aan 't gevaar bloot, om zonder priester de eeuwigheid in te gaan.

Dat vinden nu 'n heeleboel menschen niks erg, dat weet ik wel, maar ik weet ook dat voor 'n katholiek juist die laatste momenten vóór 't sterven zoo uiterst kostbaar zijn, en dat zij allen die nog 'n greintje geloof hebben behouden, dán vooral verlangen, neen snakken naar de komst van den katholieken priester.

In Holland en Curaçao zal men nu toch zoo optimistisch niet zijn om te supponeeren, dat, als we gaan bakkeleien de Creusots van de Venezuelaansche forten onze schepen heelemaal nooit zullen raken? La Fontaine zegt, geloof ik, ergens:

Entre nos ennemis

Les plus á craindre sont souvent les plus petits.

En de onhandigste schutter schiet nog wel eens de roos, wat ik weet bij experientie.

In 'n beschrijving van den Spaansch-Amerikaanschen oorlog heb ik indertijd eens 'n realistisch- plastische beschrijving gelezen van 't fluitend indonderen en losbarsten van 'n granaat tusschendeks binnen een der spaansche oorlogsschepen.

'n Twaalftal matrozen op slag verminkt of gedood, overal verbrijzelde ledematen, afzichtelijke wonden, plassen bloed.

Daar was toen 'n nog jeugdig, aalmoezenier, die kalm, oversaagd ze'n plicht vervulde, als 'n troostende engel rondging, en de beroofde arme moeders van die dapper gesneuvelden zegenen hem tot in dezen dage.

Hebben de hollandsche katholieke moeders niet dezelfde rechten?

Waarom moeten hun jongens, die ze toch al zoo noode aan 't Vaderland hebben afgestaan, gevaar loopen van zonder priester te sterven? Zeker is dit nu in dezen tijd van oorlogsgeruchten voor heel veel arme matrozenmoedertjes, een reden van eindloos tobben en slapelooze nachten; en dat moest niet zijn.

Om in vredestijd 'n aalmoezenier bij leger en vloot te hebben, blijft nog 'n open kwestie, maar als 't in de Venezolaansche wateren tot samentreffen, vechten, bombardeeren komen mocht, dan vind ik 't niet meer dan menschelijk en billijk, dat er steeds 'n aalmoezenier, 'n katholiek priester aanwezig is op den bodem, die 't dichtst in het vuur is, die 't grootste gevaar loopt; dat zijn wij verplicht aan onze katholieke Jantjes en aan hun goeie moeders in het verre Holland.

Dat is; dunkt mij, toch heusch niet te veel gevraagd, te meer, omdat ik weet dat elke katholieke priester in onze kolonie zonder de minste aarzeling aanstonds bereid is met welk schip ook in 't vuur te gaan.

Daarbij komt nog, dat over 't algemeen onze jantjes bijlange allemaal niet reisefertig, en, zooals 't moet, uitgerust zijn, om die groote reis sans retour naar andere verre gewesten aan te vangen.

Daar zal ik je eens 'n staaltje van vertellen, Jan Paul.

'n Jaar of wat geleden had ik eens met heel veel aplomb en overtuiging

te eten! — kunnen nu wel beweren, dat het recht van den sterkste géén recht is. En zij kunnen wel treffende vergelijkingen maken; maar laten zij dan toch niet vergeten, dat als *wij* ons van eenen sterkere misschien eens onrecht *moeten* laten welgevallen, dat dit nog niet de consekwentie medebrengt om datzelfde te verdragen van een zwakkere.

Moet je een kleinen dief vrij uit laten gaan, omdat je niet bestand bent tegen een rooverbende?

En wanneer je, om je rechten van zoo'n kleinen dief te herwinnen groote kosten moet maken, kunt ge je dan tevreden stellen met teruggave van hetgeen ontvreemd is, voor zoover het niet reeds is verloren gegaan? Of eisch je dan zoo mogelijk algeheele schadeloosstelling en vergoeding van kosten?

Hier draait de geheele zaak om. Curaçao heeft schade geleden, en die schade moet vergoed worden. En wij hebben schepen gezonden; die kosten moeten ook vergoed worden.

Plus de rente!

Wil men overigens nog genoegdoening eischen, er is niets op tegen, maar dat is bijzaak.

Excuses van een Castro wegen niet zwaar, en wij kunnen het er zonder doen.

Hoofdzaak is en blijft dit: dat wij ons niet de kaas van het brood moeten laten eten.

Onze landsbelangen ten deze worden ernstig geschaad door de quasi-bedachtzaamheid der „groote pers". En tegenover de regeering is het niet minder dan unfair......

Vivent les principes!

Leve de partijpolitiek!

(*Tabaksnieuws.*)

UIT SYMPATHIE.

Er heerscht te Curaçao armoede en gebrek. Het werd door slag op slag getroffen. In het begin van het jaar daalde de prijs der strooien hoeden in Europa. Op Curaçao worden jaarlijks duizenden strooien hoeden gemaakt en naar Europa gezonden; elke negerin vlecht hoeden, één hoed per dag, wat in den goeden tijd 7½ cent daggeld gaf; door de daling der prijzen in Europa werd het daggeld 2½ cent. Toen het geschil met Venezuela outstond, hield de aanvoer van stroo (ik zeg maar „stroo", al is het gespleten palmblad) op en daarmee het hoedjesvlechten en de 2½ cent daggeld. — Ook de prijs van divi-divi daalde; divi-divi is een peulvormige vrucht, een boon, die de stof levert voor de leerlooierij; er wordt, veel divi-divi naar Europa uitgevoerd; als dus de prijs sterk daalt wordt dat op Curaçao sterk gevoeld door den verscheper in 't groot en door den kleinen man, die het aanbrengt. — Wat niet daalde was de prijs van het water. Want het regende niet en dan wordt het drinkwater schaarsch en duur, b. v. 10 centen een petroleumblik. Om dat te betalen moet men 4 hoedjes vlechten! Als er stroo is en er zijn 4 hoedjes klaar, kan men water koopen en dan kan er pap worden gekookt als er maïs is. Maar als het niet regent is er geen maïs. En het regende niet.

En tegelijk met dat alles is Curaçao buiten het groote scheepvaartverkeer geraakt door het bevel van president Castro om goederen van Venezuela, voor Europa en de Vereenigde Staten bestemd, in een Venezolaansche haven over te schepen; en de goederen van Europa en de Vereenigde Staten, voor Venezuela bestemd, in Venezolaansche havens te lossen. Vroeger was Curaçao de overschepingsplaats; het was daartoe, voorzoover betreft het verkeer met de havens van Maracaibo in het westen van Venezuela, als door de natuur aangewezen.

Dat overladen te Curaçao bracht geld onder de bevolking. Maar er was meer. De groote stoomschepen, die lading kwamen halen en brengen, hadden soms steenkool noodig op Curaçao; dat kolenladen werd door negers gedaan en bracht dus ook geld onder de bevolking en dan moesten er weer steenkolen aangevoerd en gelost worden en dat bracht ook geld onder de bevolking. En verder moesten de overgeladen goederen met kleine, veelal Curaçaosche vaartuigen naar de Venezolaansche havens worden gebracht, waar groote stoomschepen niet kunnen komen, en diezelfde vaartuigen kwamen weer terug met lading voor Europa en Amerika bestemd; dat bracht geld onder de zeevarenden van Curaçao en onder de reeders. En ik hoef hier niet te zeggen hoeveel drukvarende vaartuigen aan onderhoud en vernieuwing van tuig en zeilen noodig hebben en welk een schade er door verschillende bedrijven wordt geleden als vaartuigen moeten worden opgelegd.

Maar er kwam ook geld onder de kooplieden en de neringdoenden; want passagiers van groote stoomschepen, die aan de kade liggen, gaan den wal op en kunnen niet nalaten inkoopen te doen. Sommigen kwamen zelfs alleen voor hun inkoopen, want Curaçao heeft mooie winkels en magazijnen, zooals men dáár zegt „pakhuizen", met een inhoud ter waarde van duizenden en tienduizenden guldens. Veel Venezolanen kwamen naar Curaçao om groote inslagen te doen en gingen terug naar hun land met zooveel passagiersgoed, dat zij er haast zelf een pakhuis van konden opzetten. Maar nu staat het geheele passagiersverkeer stil tusschen Curaçao en Venezuela en is het gedaan met het groote debiet. Waar vroeger honderden per dag werden ontvangen zijn het nu een paar rijksdaalders. En de pakhuishouders zenden hun bedienden en hun boekhouders naar huis; en als deze thuiskomen zenden ze hun bedienden weg; en de huisnaaister krijgt een boodschap dat ze voorerst niet hoeft te komen, enz. Er is geen verdienste meer, noch voor den grooten, noch voor den kleinen man. Een koopman liet mij zien, dat hij in 4 à 5 maanden van 1908 ruim 50.000 gld. minder had ontvangen dan in dezelfde maanden van 1907. In 1982|03 voerde Maracaibo ruim 40 millioen kilogram producten uit ter waarde van 14.5 millioen rijksdaalders; daarvan gingen naar Curaçao bijna 20 millioen kilogram ter waarde van 7 millioen rijksdaalders, natuurlijk ter overscheping, vormende 280.000 stuks goed. Hoeveel sjouwloon zou dat zijn?

Is het nu aan een ieder duidelijk, dat er te Curaçao armoede en gebrek moet heerschen?

Ik zouden gaarne iets willen doen om de bewoners der zwaar beproefde kolonie te helpen; zij zijn sterk gehecht aan Nederland en aan het Huis van Oranje; er is door de voortdurende stationneering van een schip in de West-Indiën een zekere band tusschen Curaçao en Helder, eindstations haast van eenzelfden zeeweg. Wie wil met mij overleggen wat er gedaan zoude kunnen worden? Ik doe die vraag aan allen, die iets gevoelen voor onze landgenooten in de verte, zonder onderscheid van beroep, godsdienst of stand. Wie bereid mocht zijn, geve mij daarvan per briefkaart kennis, dan zal ik gaarne een samenkomst beleggen. Zijn er velen van goeden wille, dan kan na een algemeene bespreking eene commissie van uitvoering gekozen worden.

Kon. Inst. v. d. Marine,
5 November 1908.

H. VAN ASBECK,
Kapitein ter zee.

Aan den oproep van den kolonel Van Asbeck in de plaatselijke bladen, om te trachten iets voor de bevolking van ons Curaçao te doen, hadden een aantal dames en heeren gevolg gegeven, die Maandag 18 Nov. in „Central" vergaderd waren. De heer v. A. heette de aanwezigen welkom, wees er op dat de bevolking van Curaçao is een naïef, hartelijk volk, gehecht aan zijn eiland, gehecht aan Nederland en zijne Koningin.

Thans verkeert die bevolking in droeve omstandigheden; zij zien uit naar hetgeen Nederland en de Nederlanders doen zullen, Spr. s bedoeling is niet het bijeen zien te krijgen van groote gaven, doch van gaven die van een goed hart spreken.

Hoe nu de menschen te helpen? Vele plannen die reeds genoemd wareu, somde spr. op; een collecte langs de huizen, een collecte in de kerken, bussen in de scholen, eene zanguitvoering, tooneel- of gymnastiekuitvoering.

De vereeniging „Kunstmin" had reeds aangeboden de opvoering van een tweetal stukken. De heer Polak opperde het denkbeeld een balavond te organiseeren en bij de cotillon b.v. gebruik te maken van strooihoeden van Curaçao. Wanneer dit navolging vindt is een afzetgebied geopend voor een voornaam produkt van het eiland. De heer Boldingh stelde voor een voorloopig comité te benoemen dat kan overwegen hoe en wat er kan gedaan worden. De vergadering stemde daarmee in. In dit voorloopig comité hebben zitting de heeren H. baron van Asbeck, C. de Boer Jr., H. J. Boldingh, B. Burgers, C. M. Cremer, Mevr. Halewijn, Van Maanen, H Meijers, Noordhoek Hegt, Mevr Noordhoek—Hegt, W. Poll en M. P. Polak.

Kl. Ct.

Nieuwsberichten.

Curaçao.

Het Nederl. Gezantschap te Rome.

Den 8n Nov. ll. arriveerden te Rome de leden van het buitengewoon gezantschap van H. M. de Koningin naar den Paus, (bij gelegenheid van 's Pausen 50 jarig priesterschap) Jhr. van de Poll en graaf Dumonceau, de eerste, ingevolge van een zeer vriendelijken wensch van Hare Majesteit de Koningin, vergezeld door zijn beide dochters. Ter officieele ontvangst waren aan het station aanwezig twee kamerheeren van Zijne Heiligheid: nl. de Iersche markies Mac Swiney en baron Röder von Diersburg. De trein kwam aan met twee uur vertraging. Het gezantschap, hetwelk zijn intrek heeft genomen in het „Hotel du Quirinal", begaf zich te half twaalf naar den kardinaal Staatssecretaris, Zijne Eminente Merry del Val, ter overhandiging der geloofsbrieven en bracht daarna een bezoek bij den pauselijken majordomus Mgr. Bisleti.

Dinsdag 10 Nov. werd het gezantschap met vorstelijke eer door de pauselijke eerewacht in groot tenue ontvangen. Mgr. Grabinski, ceremoniemeester, leidde de Missie naar de troonzaal, waar de Paus haar met zijn gevolg afwachtte.

De terugkomst der Koningin.

De Koningin is in den namiddag van Donderdag, 12 November om vijf minuten over half vier van Het Loo in de residentie teruggekeerd. Op het perron alleen hartelijk begroet door: den burgemeester, den generaal-gouverneur der residentie en den Opperstalmeester.

H. M. verliet de trein over een hellende loopplank en na eenig toeven in de wachtkamer wandelde Zij over het perron naar het paleis, den weg nemende over het grintpad langs den Koekamp en verder over de voetpaden van het Voorhout. De Koningin zag er na de rust van den jongsten tijd zeer welvarend uit en maakte de wandeling met langzamen tred. De weg was met zand bestrooid, Het publiek, dat alles zins besefte, dat juichkreten op dezen zeldzamen tocht minder op haar plaats waren, kon zich toch niet weerhouden van tijd tot tijd een luide jubelkreet te slaken.

Koloniale Raad.

Zoodra de Heer MORDY MADURO, die thans na zijn terugkomst van de buitenlandsche reis weder voor het eerst den Voorzittersstoel innam, Maandagavond de vergadering voor geopend had verklaard, vroeg de Ondervoorzitter, de Heer J. MÖLLER, onmiddellijk het woord om den Voorzitter welkom te heeten en zoowel uit eigen naam, als uit naam der overige Leden den Heer MADURO de verzekering te geven, dat allen van harte hoopten, dat hunne Voorzitter nog lange jaren de beste gezondheid mocht genieten om nog veel tot nut der Kolonie tot stand te mogen brengen.

De Heer MORDY MADURO bedankte voor dezen hartelijken welkomstgroet en wilde gaarne van zijn kant verklaren, dat hij zich oprecht verheugde weer in hun midden te wezen en allen in den besten welstand te hebben aangetroffen.

Hierna had de vergadering weder haar gewoon verloop.

De notulen werden goedgekeurd, de nieuwe Ontwerpen, door ons reeds medegedeeld aan onze Lezers, werden ingediend en des Gouverneurs afwijzende beschikking op het verzoek van den Raad om de belastingherziening niet 1 Januari 1909 in te voeren voor gelezen.

De Bouwverordening, de Woningwet, en de Verbeterwet op verschillende belastingverordeningen werden naar de Afdeelingen verwezen. Het ontwerp No. 6 tot intrekking van de publicatie van 19 Oct. 1816 betreffende het weiden van vee op publieke gronden van Bonaire en Aruba werd onmiddellijk in behandeling genomen en goedgekeurd.

Alvorens de Raad tot behandeling dezer Verordening overging, vroeg en verkreeg de Heer J. SUTHERLAND het woord om uit eigen naam en namens verscheidene Leden te kennen te geven, dat zij het ten zeerste betreurden tot nog toe niet te hebben mogen ontvangen de aan den Gouverneur gevraagde inlichtingen naar aanleiding van verschillende door den Raad ondervonden krenkingen. Hij sprak echter het vertrouwen uit zeer spoedig de voldoening te mogen smaken, den plicht, dien zij zich hadden opgelegd, te mogen vervullen.

Nadat Ontwerp No. 6 behandeld en goedgekeurd was, sloot de Voorzitter de Vergadering.

Onze Oorlogsschepen.

Zaterdagmiddag viel de *Gelderland* binnen, Maandag vertrok H. M. *Jacob van Heemskeck* weder in de richting der Venezolaansche kust en keerde Woensdag in onze haven terug.

Vrijdag stoomden beide oorlogs schepen weder uit.

Marine en Leger.

Het pantserschip „De Ruijter" werd 18 November ter reede van Willemsoord onder stoom beproefd.

De etat-major van Hr. Ms. pantserschip „de Ruijter," welke bodem den 24sten November a. s. des namiddags ten 2 ure onder bevel van den kapitein ter zee G. F. Tydeman,

---

gepreekt, dat de menschen in Holland vrij wat beter waren dan hier de Statianen.

1o. Daar kwamen ook de mannen trouw in de kerk, 2o. daar waren ze niet zoo dikwijls dronken, en vooral 3o. daar hadden ze meer respect, voor het VI gebod.

Spoedig na die schitterende oratio pro domo komt op 'n Zaterdagmorgen 'n Hollandsche oorlogsboot onze ree binnengeschroefd.

Aanstonds 'n briefje aan den commandant geschreven, dat den volgenden ochtend om 9 uur de Hoogmis zou plaats hebben, en dat ik zou zorgen voor plaatsen in mijn kerkje om de katholieken van de bemanning, die... etc. etc. de rest kunt ge zelf gemakkelijk er bij phantaseeren.

's Avonds 'n hollandsche preek er in geijsbeerd, wat lang niet meevalt, als men zoovele jaren alleen in 't Engelsch gepreekt heeft.

Never mind, Zondagochtend om 9 uur zag ik in mijn kerkje rechts 6 met bijzondere zorg afgestofte leege banken, en daarachter en links mijn volkje geperst en gestuwd als ansjovis in 'n blikje, als proppen in 'n voorlader.

De H. Mis begon, en leeg waren nog die 6 met bijzondere zorg afgestofte banken.

Toch hoopte ik nog.

Maar toen ik mijn hollandsche preek zou gaan afsteken, toen waren nog leeg, heelemaal leeg die 6 met bijzondere......etc.

Toen heb ik die 6 met... je weet wel, gewoon genegeerd en heb iet of wat verstrooid voor 'n leege en toch volle kerk, in 't Engelsch gepreekt.

Dat was een!

'Middags en 's avonds verlof tot passageeren.

De grootste helft was ná 'n uurtje door rum-hijschen, zoo van de kook, dat ze ieleren neger te lijf gingen of duikelden van paard of ezel met gaten in hun schedel van comme ça, schaterend van den lach.

Ze dachten zeker:

„Wer niemals einen Rausch gehabt,
„Der ist kein braver Mann"

Dat was twee!

En hoe ze hier 's avonds huis gehouden hebben onder de zwarte Statiaansche beauté's, daar maar liever 'n heele dikke sluier over.

Dat was drie!

Ná dien heb ik nooit meer gestoft op deze 3 Hollandsche voortreffelijkheden.

Natuurlijk ben ik dienzelfden middag naar boord geroeid en heb den eersten den besten matroos, die ik tegen 't lijf liep gevraagd, of mijn verzoek aan den commandant niet was bekend gemaakt, en of er dan heelemaal geen katholieken aan boord waren.

„Ja zeker, eerwaarde, ze wisten 't allemaal, en daar waren zoowat 'n 50 roomschen aan boord; hij zelf was niet roomsch, maar die daar en die."

Ik er op af.

„Kouden jullie nou geen van allen van morgen eventjes Mis komen hooren? Je weet toch wel, dat dat ook 'n straaltje van je plicht is."

„Ach, Eerwaarde, zie je, we zijn zoo niet kerksch. En 'n ander, meer politiek, we dachten, dat u in 't Engelsch zou preeken en dat verstaan we niet; en weer 'n ander: Ach, pastoor, dat, weet je zoo niet."

„Komen jullie nog aan land? Ja? All right! Kom morgen dan 's 'n sigaar bij me rooken, en 'n beetje praten."

En 'n heeleboel — roomsch en protestant — hebben dat gedaan, en gedistilleerd heb ik toen uit hun pittige, gekruide, openhartige conversatie, dat ze allemaal heel veel hielden van hun moedertje in Holland en haar trouw bijsprongen met 'n deel van hun luttele gage, dat aan boord de kost goed en hun werk niet te zwaar was, dat ze hun superieuren over 't algemeen wel mochten, maar dat ze toch blij zouden zijn als hun diensttijd om was.

En de roomsche jongens kwamen hier allen op neer, dat 't zoo verdraaid moeilijk was om hun godsdienstplichten te vervullen, niet omdat ze daarvoor geen permissie konden krijgen, maar omdat ze dan zoo „afgeweierlichs genegerd" werden door hun eigen maats.

Genegerd sluit in gesard, gedreind, bevloekt en vervloekt te worden, en de smerigste taal te hooren uiten over God, kerk en priesters.

En als ze dan in de gaten hebben, dat je 's morgens te Communie wilt gaan, dan heb je aan te hooren de meest wellustige zwijnderij en de vuilste moppen die 'n verdierlijkt menschenbrein maar bedenken kan.

Daarom gaan we maar liever heelemaal niet naar de kerk.

Advies heb ik hun toen gegeven, 'n goed doordacht practisch advies, of 't echter veel zal geholpen hebben, daar vrees ik voor.

Weet je, wat mij ook opgevallen is in dat bijna jaarlijksch druk geabouccheer met onze Hollandsche matrozen, dat elk jaar hun gesprekken 'n meer en meer socialistisch tuintje krijgen; zoo lanceerde er een ('t was 'n knappe vent met 'n mooien king Edward baard) de ongehoorde paradox, dat ik ook 'n kapitalist was.

Dat praat van hongerloon, loonslaven, uitzuigers, groot-kapitaal, minimumloon, menschwaardig bestaan, etc. etc. met 'n aplomb als 'n Bebel of Troelstra in duplo, en toch heb ik arme kapitalist (?) bij mijn trouw bezoek aan hun schepen, maar al te vaak begeerige blikken geworpen naar hun unieke, goud-glanzende boterhammen met kaas, en met ineens 'n heimwee naar 't moederland soepgeuren opgesnoven, waarmee vergeleken ons kapitalistisch geitenaftreksel slechts scheerwater is.

Waaraan toch die snelle aanwas van socialisme toe te schrijven in onze Hollandsche marine?

Zou 't gewaagd zijn te beweren, dat 't over boord gooien van alles wat betrekking heeft op God en godsdienst, en 't methodisch tretteren en bespotten van hun die ook hun plicht jegens God willen vervullen, daar zeer veel op ingewerkt heeft?

Toen ik verleden jaar in Greenwich op 'n zondagochtend de H. Mis las, waren er 'n hondertal katholieke matrozen tegenwoordig.

Van elk Spaansch oorlogschip dat Rotterdam binnen loopt, gaat zondag bijna geheel de bemanning met de état major ter kerk, en hoe gedroegen zich de katholieke Duitsche matrozen en officieren eenige jaren geleden op Curaçao.

In de Maasbode van 24 Oct. l. l. lees ik:

„Zondag den 27n. Sept. woonde „St. Joseph Missouri, het 7de regi„ment der U. S. Cavalerie in zijn „geheel in de kathedraal een plech„tige pontificale militaire Mis bij, „opgedragen door bisschop Burke. „De aalmoezenier van het regiment „de E. H. Andrew P. Murphy hield „in zijn uniform een preek, en de „militaire kapel speelde vóór en na „de H. Mis, en ondersteunde het „koor."

„Bij de opheffing werden de trom„mels geroffeld en brachten de sol„daten, het militair saluut. De ge„neraal-commandant van het gar„nizoen was met zijn staf aanwe„zig, en alles wat tot meerderen „militairen luister kon bijdragen, „werd uitgevoerd."

Mij dunkt, dit spreekt voor zich zelf.

Waarom doen wij in ons klein Holland vaak zoo heel anders, dan de grootere naties?

Ik weet 't niet,; wel weet ik, dat 't socialisme er goed bij vaart.

Maar socialisme is niet tegen den godsdienst.

Kom nou, lach nu niet, heusch dat gelooft tegenwoordig zelfs de baker van m'n schoonzus niet meer.

Zeg, Jan Paul, je hebt me nu genoeg geïnterviewd, 't is nu welletjes, maar weet je wat ik voorzie? Niet?

Nu, als ze dit geschrijf van jou in de „Gezelligheid" en in de longrooms van de respectieve oorlogbodems doorgeworsteld zullen hebben (want je kunt soms fameus taai schrijven) ze me daar allemaal voor 'n domper, of 'n fanaticus, of 'n idealist zullen uitmaken, maar dat kan me heusch geen lor schelen, mijn idee is dat iemand die voor z'n principen ruiterlijk durft uitkomen, bijlange niet de slechtste is.

Dag Jan Paul,
Dag Pastoor!

**

Hé!! Jan Paul, kom nog 's hier! Nog een eventjes ruiken aan mijn benzinehoed, dat inspireert:

Neen? All right!

Zeg, weet je wat je er ook nog bij moet pennen, dat als 't Dutch squadron weer huisvaart, ze dan eerst 'n visite moeten brengen aan onze 3 Bovenwindsche eilanden, waar ook de hollandsche vlag waait.

We hebben hier plaats genoeg op onze ree, de Ruyter is hier ook wel drie keer geweest.

Zal je 't doen?

Ja, Pastoor.

JAN PAUL

St. Eustatius, 27 Nov. 1908.

te Willemsoord zal worden in dienst gesteld, zal bestaan uit:

Kapt.-luit. ter zee E. W. Pfeiffer, 1e. officier.

Luit. t. z. 1e kl. C. L. van Buuren en idem A. F. Gooszen.

Luit. t. z. 2e kl. C. J. E. Brutel de la Riviere, idem J. W. A. Mulder, idem A. E. Ramboldo idem E. F. de Veer en idem J. J. Dikkers.

Adelborst 1e kl. L. Brouwer, idem L. W. Bast, idem E. B. Willemstijn, idem H. van Rooij en idem J. C. E. baron van Lijnden.

Kapitein der mariuier J. W. Wijnants,

Officier v. gez. 1e kl. J. de Hoop en idem 2e kl. F. H. ten Poorten.

Officier v. administratie 2e kl. Mr. G. J. Jutte.

Adj-admstr. J. G. van Kregten.

Officier-machinist 1e kl L. B. Vries, hoofd der machinekamer en idem 2e kl. M. B. van Till

Het machinekamerpersoneel zal verder bestaan uit:

Hoofdmachinist J. van Eek; machinist C. J. van Mansvelt, idem H. J. Lindenhovius, idem F. A. Bouman, idem J. Jongepier en idem B. C. de Groot; adjunct-machinist G. W. J. van Sierenberg de Boer. idem H. J. C. Deul, idem J. Figee, idem B. Zietse, J. A. W. van der Laan en idem W. F. H. Riecker.

Chef der equipage is de schipper D. Tauber.

Het vertrek van de „Utrecht”

Het pantserdekschip „Utrecht”, onder bevel van den kapitein ter zee M. W. F. Olivier, is 10 Nov. van Nieuwediep vertrokken tot het houden van de oefeningsreis met de adelborsten en jonge schepelingen. Op reis zullen Barcelona, Genua en Algiers worden aangedaan. Tegen 16 December wordt het schip te Nieuwediep terugverwacht, waarna het zoo spoedig mogelijk naar West-Indië zal vertrekken.

De état-majoor is als volgt samengesteld kapitein-luit. ter zee J. H. van Leent, 1e-officier, luits. ter zee 1e klasse M. H. Halewijn, C. F. Ook en W. Lam; luits, ter zee 2de kl. G. Duyckinck Sander, B. J. Heilbron, M. J. Verloop, J. De Graaff; officier van gezondh. 1e kl. E. C. Lorentz; officier van adm. 1e kl. O. J. Gruliemans; officier-mach. 2e kl. N. C. Van der Leeuw, hoofd der machinekamer; id. K. C. W. E. Hantzsch en W. Dendorff; 1ste luit. der mariniers J. G. Gruschke.

Het machinekamerpersoneel bestaat uit hoofdmachinist E. Maas, machinisten K. van Dofsten, H. G. Stas, D. Ouwehand, L. Bouter, F. Darnue, G. M. Fey; adjunct-machinisten J. J. Eyk Menkmans, A. J. Huysse, J. C. Hamilton, J. J. van Waart, H. P. Allaries en J. M. Kruyt.

De Landmacht in West-Indie.

De bestaande Kon. besluiten, regelente de formatie der landmacht in West-Indië, zijn ingetrokken, terwijl bij Kon. besluit van 22 Oct. 1908 nr. 52 die formatie opnieuw is vastgesteld.

Blijkens den bij dit besluit gevoegden staat telt de landmacht in West-Indië thans voor Suriname 15 officieren en 292 onderofficieren en minderen en voor Curaçao 8 officieren en 199 onderofficieren en minderen.

Ook de soldijen voor de landmacht zijn bij Kon. besluit opnieuw vastgesteld.

K. W. I. M.

Thans wordt eerst, naar *De Tijd* verneemt, ten sterkste gevoeld het conflict met Venezuela door de Kon. West-Indische Maildienst.

Mochten tot nu toe hare schepen met volle lading van Amsterdam vertrekken, treuriger is het met de binnenkomende schepen. Steeds gaat de lading daarvan achteruit, Het stoomschip „Prins Willem II” had weinig, de „Prins Willem V” nog minder, terwijl het thans binnenkomende schip „Prins Willem I” bijna geen lading aanvoert, wat toch nog nooit is gebeurd. Dit schip heeft thuiskomende ballast moeten laden.

Dit is zeker voor de thuiskomst een treurig resultaat. Waarbij dan nog komt, dat op de tusschenvaart Paramaribo—New-York vice versa geen passagiers en ook geen lading vervoerd worden. Het is dus van belang, dat er een einde komt aan het geschil tusschen Venezuela en ons land, niet alleen voor Curaçao, doch ook voor een onzer belangrijkste stoomvaartmaatschappijen.”

President Castro

De *Guadeloupe* kwam 9 December voor Santander en den volgenden dag, 10 Dec. ter reede van Paullac, de haven van Bordeaux.

Gedurende de reis had Castro gelegenheid herhaaldelijk met Mr. Merlou, Gezant van Frankrijk in Peru, die toevallig aan boord was, besprekingen te houden. Hij verklaarde in 't bezit te zijn van documenten, die Frankrijks houding ten zijnen opzichte geheel zouden wijzigen. Nadrukkelijk sprak hij zijn verlangen uit vriendschappelijk met Frankrijk om te gaan en was bereid daartoe groote concessies te doen.

Mr. Merlou zond over dit alles van Santander een draadloos bericht naar de Fransche regeering en na aankomst van de *Guadeloupe* te Paullac kwam een vertegenwoordiger van den Minister van Buitenlandsche Zaken aan boord, om een onderhoud met President Castro. Hierna ontscheepte Castro en vertrok naar Bordeaux.

Sinterklaas.

Het Sint Nicolaas-feest heeft dit jaar een zeer schitterend verloop gehad.

De goede Sint is werkelijk op milde wijze weldadig geweest en heeft getoond diep medelijden te gevoelen met de algemeene armoede onzer bevolking.

Overal kon hij niet komen, maar waar zijn paardje hem niet brengen kon, daar zond hij toch zijn schatten heen. De arme schoolkinderen der buitenparochies ontvingen allen een flinke band beschuiten, en een paar zakken meel, koffie en suiker. Vooral de koffie was een echte feestgave, een weelde sinds lang niet meer gekend.

In de stad was er ook meer dan werk genoeg voor den gullen, goeden Grijs. Dienstvaardig boden zich verschillende Dames aan eerst om geld bijeen te bedelen, opdat Sint Nicolaas in staat zou zijn, zich goede gaven aan te schaffen, terwijl zij later weder de geschenken netjes inpakten en eerlijk verdeelden.

Omstreeks drie uur trok Sint Nicolaas uit te paard, onder een baldakijn door vier dienaren gedragen, en voorafgegaan door twee zwarte knechts op een ezel, en nog eenige pages te voet. De militaire muziek had zich aan het hoofd van den stoet gesteld.

Men trok door de voornaamste straten der stad en bereikte half vijf het Gouvernementsplein waar 1300 kinderen en vele belangstellende toeschouwers met ongeduld de komst van Sinterklaas afwachtten. Toen de goede Sint was afgestapt maakte hij eerst zijn compliment voor de Dames, die zijn komst hadden mogelijk gemaakt en zoo uitstekend voorbereid. Zij ontvingen ieder een bloemruikertje.

Tegen schalde de muziek en klonk het welkomslied der kinderen. Minzaam buigend, den kleinen vriendelijk toeknikkend, bedankte de H. Man.

Hij hield niet van al die plechtigheden en bewoog zich al spoedig tusschen de kinderen. Aan de beste en braafste leerlingen van iedere klas schonk hij persoonlijk een extrageschenk, terwijl de Dames intusschen zich repten en inspanden om aan de 1300 kinderen chocolade met koek uit te deelen. Daarna ontving ieder kind zijn pakje, wat ze eerst thuis mochten openmaken. Het bevatte verschillende eetwaren, speelgoed, voor de jongens schoeisel en voor de meisjes gekleurde katoen om er 'n jurkje van te maken.

Wat al harten zijn er gelukkig gemaakt op Strooi-avond.

Allen die er aan hebben medegewerkt, in het bizonder het Dames comité en sub-comité, kunnen met voldoening op hun arbeid nederzien. Het is 'n schitterend succes geweest.

Rupsenplaag.

Iederen dag regent het, dat 't giet en toch zijn er nog rupsen.

Een onzer lezers heeft een nieuwen proef genomen ter verdelging dezer al-vernielers.

Hij maakt niet alleen jacht op de rupsen, maar ook op de vlinders. 's Avonds stookt hij een vuurtje op het maisveld. Bij massa's komen de vlinders op dit licht af, verzengen hun vleugelen en verbranden.

Het is een makkelijk en goedkoop middel, wat toch ook weer een beetje helpt.

Misschien verdiende het aanbeveling, dat het Gouvernement evenzeer vlinders als rupsen opkocht.

De vlinders leggen de eieren, waaruit zich de rupsen ontwikkelen. Vangt of vernietigt men de vlinders, dan belet men het leggen en dus ook uitkomen van rupseneieren.

Dankbetuiging.

In dank ontvangen een wandkalender voor het jaar 1909:

Van de Heeren J. & D. JESURUN, agenten der *Palatine, Insurance Company Ltd.* van Londen.

Van den Heer ALBERT STATIUS MULLER Agent voor de Antillen van de *Nationale Levensverzekering bank* in 1863 te Rotterdam opgericht.

Van den Heer A. ST. MULLER ontvingen wij daarenboven nog verschillende boekjes bevattende de Tarieven voor Ned. Oost- en West-Indië, met of zonder aandeel in de winst van de Nationale Levensverzekeringsbank.

Regeeringsverklaring.

Tweede Kamer.

In de zitting van 10 November ll heeft de minister van buitenlandsche zaken de volgende mededeeling gedaan.

„Ik heb de eer aan de Kamer mededeeling te doen dat van den Gouverneur van Curaçao bericht is ontvangen, dat het decreet hetwelk de President van Venezuela op 14 Mei heeft uitgevaardigd, op 1 November jl. nog niet was ingetrokken en dat mitsdien door den President niet is voldaan aan het verlangen door de Nederlandsche Regeering in hare nota van 3 September l.l. uitgedrukt en aan de nietvervulling waarvan zij had verklaard te moeten verbinden het voorbehoud harer algeheele vrijheid van handelen. In verband daarmede is aan den Gouverneur van Curaçao, na verkregen machtiging van H. M. de Koningin, telegrafisch medegedeeld, dat de Nederlandsche Regeering zich van de verplichtingen van het protocol van 1894 ontslagen rekent en is hem tevens opgedragen geworden het verbod van uitvoer van wapens naar Venezuela tijdelijk te schorsen. Aan deze opdracht is door de Gouverneur voldaan.

Onder deze omstandigheden ziet de Regeering geene noodzakelijkheden de verdere geheimhouding der met de Regeering van Venezuela gewisselde correspondentie aan deze Kamer overgelegd bij schrijven van 15 September j.l. te verzoeken, eene geheim houding, waarvan de noodwendigheid gegrond was op de overweging, dat zoolang de door Hr. Ms. Regeering aangegeven datum niet was verstreken, het gevaar diende vermeden te worden dat door eenige publieke bespreking van de gedragslijn door de Nederlandsche Regeering gevolgd, eenigerlei invloed op de beslissing van den President van Venezuela zou kunnen worden uitgeoefend.

En gelijk luidende verklaring zond de Minister schriftelijk aan de leden der Eerste Kamer.

Verhooging begrooting Curaçao 1907.

Uit de Mem. van Toel. tot een ingediend wetsontwerp tot verhooging van de koloniale huishoudelijke begrooting van Curaçao voor het dienstjaar 1907 blijkt, dat door de hoogere opbrengst der middelen (f 166,905,59½ meer dan geraamd was) het subsidiecijfer met f136,731.15 kan worden verminderd.

Nuyens-fonds.

Naar wij vernemen, is aan de firma L. C. G. Malmberg te Nijmegen de uitgave toevertrouwd van de eerste door het Nuyens-Fonds bekroonde prijsvraag: Dr. W. J F. Nuyens, beschouwd in het licht van zijn Tijd,” door G. Görris S. J.

Tegen Kerstmis zal het werk het licht zien. Wij twijfelen er niet aan, of het zal alle eer aandoen zoowel aan het juiste oordeel der bisschoppelijke jury, die het ter bekroning voordroeg, als aan de technische vaardigheid der gunstig bekende firma, die het in een passend gewaad zal steken.

De Tijd.

Stadsreiniging.

Gedurende de laatste acht dagen in 't fiscalaat aangebracht en door middel van petroleum verdelgd

68 ratten
869 muizen.

Door de aangehuurde werklieden tot werkverschaffing werden uit sloppen en stegen en woningen in de Willemstad en uit woningen, open pleatsen en van openliggende gronden aan de Overzijde 48 karren oude rommel en vuilnis verwijderd en door middel van petroleum verbrand, en de mestvaalten op het Rif en achter den berg der Overzijde uitgebrand.

Muziek.

Aanstaanden Woensdag muziek in het Paviljoen-Wilhelmina, Molenplein Overzijde.

1. Wouwsche Jubilee Marsch Oomes.
2. Ouverture Martha. Flotow.
3. Die Hydropaten. Walzer J. Gung'l
4. Fant. sur Carmen Bizet.
5. Les Gindes de Bruxelles Marsch Gurtner.
6. Lieblingklänge aus dem Reiche der Töne. Potp. Clarens.
7. Paraphrase Loreley Nesvadba.
8. Viva la Autonomia Danza Mensorano.

Buitenland.

HAITI.

20 Nov. Generaal Antoine Simon, die sinds 20 jaar het bevel voert over het militaire district van het Zuiden, is zooeven rebel verklaard, omdat hij geweigerd heeft, te gehoorzamen aan het bevel van den President Nord Alexis, om naar Port-au-Prince te komen, ten einde zich met hem te verstaan over den politieken toestand. De revolutionnaire beweging schijnt ernstig, want Generaal Simon beschikt over ruime ammunitie en wapenen.

Na een revue over de troepen van het Garnizoen, heeft President Nord Alexis in het paleis de hoofdofficieren, de ministers en voornaamste ambtenaren vereenigd en hun een brief voorgelezen, dien hij van M. Leger, den Haitiaanschen gezant in Washington, ontvangen had en waarin de volgende teekenende passages voorkwamen:

„Mr. Taft is gekozen tot President der Ver. Staten. Ik ken hem persoonlijk en ik geloof, dat wij hem kunnen beschouwen als een vriend. Ik moet er echter, om oprecht te zijn, bijvoegen, dat hij er de man niet naar is, om het bloedige spel der burgeroorlogen in de naburige republieken werkeloos aan te zien. Zijn dienststaten van Cuba en Panamá toonen duidelijk aan, welke zijne politiek zal zijn.

„Ik hoop dus, dat het volk van Haiti zoo verstandig zal zijn, alle pogingen aan te wenden om de verkiezingen zonder geweldenarijen te doen plaats hebben.”

Men houdt het er voor, dat President Nord Alexis met dezen brief voor te lezen, tot doel gehad heeft, zijne landgenooten wel te doordringen van de gedachte, dat eene revolutie en de onvermijdelijke daarmede verbonden barbaarschheden onmiddellijk zou gevolgd worden door een ingrijpen der Ver. Staten.

Deze brief heeft een grooten indruk gemaakt. Hij is nog niet officieel gepubliceerd.

De wisselkoers is gestegen: 940 gourders zijn nu $ 100.

21 Nov.—Gisteren is de revolutie onder leiding van Generaal Simon uitgebroken te Aux-Cayes. Alle beschikbare troepen zijn daarheen gezonden. Generaal Faverolles, commandant van het Garnizoen te Aux-Cayes, heeft telegrafeerd, dat de toestand hopeloos is en dat hij omsingeld is door de troepen van Gral. Simon.

Daar Gral. Simon zeer populair is en de bevolking erg verbitterd tegen het Gouvernement, is het te vreezen, dat deze opstand aanleiding zal geven tot bloedige gevechten.

Zoodra de Bisschop van de stad, Mgr. Morice, kennis kreeg van den ernst der zaak, bekleedde hij zich met zijne priesterlijke gewaden en is Generaal Simon aldus tegemoet gegaan. Hij bezwoer hem in naam zijner landgenooten terug te trekken zonder ergenis te wekken of bloed te vergieten. Het onderhoud van den prelaat en Generaal Simon heeft twee uren geduurd. De Generaal heeft geweigerd aan de raadgevingen van den Bisschop gehoor te geven, niettegenstaande deze hem de tusschenkomst der Amerikanen als gevolg van zijn opstand zoo duidelijk mogelijk deed gevoelen.

(Courrier des Etats Unis).

**

De Prins Willem III bracht ons deze week het bericht, dat President Alexis Nord gevlucht was op een Amerikaansch oorlogsschip.

De bladen van Haïti *Le Bulletin* en *La Lanterne* (zij loopen tot 30 November) geven hoog op van de revolutie en brengen telkens een nieuw bericht van een nieuwe overwinning.

De Fransche, Duitsche, Engelsche en Amerikaansche gezanten seinden om oorlogsbooten.

Uit Trinidad,

Catholic News, 5 Dec. — VENEZUELA. De spanning in de betrekkingen met Venezuela en de buitenwereld en ook de inwendige toestand van het land, is eenigszins verminderd door het plotseling vertrek van President Castro uit Venezuela. Hij verliet La Guayra met de Fransche

boot *Guadeloupe* en passeerde hier (Port-of-Spain) den 26 Nov. In een proclamatie, die hij aan het Venezolaansche volk richtte vóór zijn vertrek, zegt hij, dat hij buitenslands gaat, om „speciale redenen", welke redenen hij echter verzuimt aan te geven. Hij beweert ook, dat hij het land achterlaat „bloeiend en gelukkig" een oratorischen figuur, die er maar bij weinigen ingaan zal. In de telegrammen is meegedeeld, dat hij naar Bordeaux gaat, om eene operatie te ondergaan; maar op de *Guadeloupe* had hij niets weg van een ziek man. Waarschijnlijker is het, dat hij bevond, dat de Venezolaansche grond hem onder de voeten wegzonk, dat er een revolutie op komst is, alsmede zeer onaangename verwikkelingen met vreemde Mogendheden en dat hij. bescheidenheid houdend voor de grootste dapperheid, besloot het land te verlaten, misschien met het doel om, als naderhand de zaken weer in 't richte spoor zijn, terug te keeren.

Hij was verstandig genoeg, om, in verband met zijn bezoek hier, het decreet van verbanning tegen de corsikaansche kooplieden van Carupano terug te roepen; maar het valt te betwijfelen, of hij daarmeê genoeg gedaan heeft om de fransche gevoeligheid voldoening te geven.

Reeds spreekt de fransche pers ervan, dat hem belet moet worden Parijs te bezoeken, als straf voor zijne slechte behandeling van fransche onderdanen, ofschoon men uit humaniteit hem wel wil toestaan, dat hij zich in Bordeaux laat opereeren of door Frankrijk te reizen op zijn weg naar Berlijn.

Wat betreft de betrekkingen tusschen Trinidad en Venezuela. deze zijn sinds Castro's vertrek veel verbeterd. Binnen de tien dagen van zijn vertrek, zijn de havens wederom voor den handel geopend, zoodat het einde van het jaar zich gelukkig kenmerken zal door de herstelling der handelsbetrekkingen tusschen Trinidad en Venezuela. Het is te hopen, dat de Vice-president Gomez, die zoo politiek geweest is om met een enkele pennestreek een eind te maken aan de onvriendelijke houding van Venezuela tegenover Trinidad. het goede werk zal voltooien en de handelsbetrekking zal vestigen op de grondslagen, die behooren te bestaan tusschen beschaafde en bevriende landen.

Aangaande de actie van Holland in het Venezolaansch geschil is er geen nieuws. Ook dit zal wel door den nieuwen President opbemoedigende wijze worden opgelost. In 't begin der volgende week zullen wij wel meer gewichtig nieuws vernemen aangaande de aankomst van Castro in Frankrijk en zijne verdere verplaatsingen·

New-York Herald 25 Nov.

Castro er van door.

Samenzweringen beginnen.

Berichten uit Caracas, via Amacuro zeggen, dat President Castro heden per S. S. Guadeloupe naar Europa vertrokken is. Alvorens Caracas te verlaten heeft hij een manifest uitgevaardigd. Men gelooft, dat slechte gezondheid. de „speciale reden" is waarvan hij spreekt. Het nieuws heeft grooten indruk gemaakt.

Caracas, 23 Nov. President Castro zal morgen La Guayra met de „Guadeloupe" verlaten, om zich naar Bordeaux te begeven teneinde daar een operatie te ondergaan door een bekwamen specialist uit Berlijn. Pogingen, onlangs aangewend, om Dr. Israel Israel van Berlijn, naar Caracate doen komen om daar de operatie te doen, zijn mislukt. Daar eene operatie gebiedend noodzakelijk was, heeft Castro zich geschikt naar zijne geneesheeren, die verantwoording eener operatie niet op zich durfden nemen. Er bleef nu niets anders over dan eene reis naar Europa te ondernemen.

De operatie zal plaats hebben onmiddelijk na zijne aankomst te Bordeaux, waar Doctor Israel Israel hem zal opwachten. In geval de zaak goed uitvalt, zal de President Parijs bezoeken, waar hij slechts enkele dagen zal blijven, dewijl hij verlangt zoo spoedig mogelijk naar Caracas terug te keeren.

Drie der voornaamste Venezuelaansche Doctoren vergezellen hem, alsook verscheidene leden zijner naaste familie. De Doctoren zijn: Dr. Pablo Acosta Orkiz,— Dr. Fonseca, en Dr. José Baldó. Dr. Baldó is de lijfarts van Castro sinds twee jaren en nu tegelijk Minister van Onderwijs, Dr. Ortiz is een der meest bekende Doctoren van Zuid-Amerika en heeft President Castro reeds meermalen geopereerd.

De grootste opwinding heerscht in Caracas en de politieke intrigues zijn reeds in vollen gang. Men denkt, dat het vertrek van Castro den weg zal effenen voor een regeling met de Hollanders, Amerikanen en Franschen. Juan Vicente Gomez, de Vice-president, zal zoolang het Presidentschap waarnemen.

Castro lijdt aan een abses in de nierstreek en reeds lang hebben zijne lijfartsen hem aangeraden als eenig middel van behoud eene operatie door een Duitsch specialist. Toen ter tijd dreigde er geen oogenblikkelijk gevaar en de President besloot zijn uitstapje naar Europa zoolang mogelijk uit te stellen.

Hij was niet bedlegerig, integendeel, weken lang was hij in staat zijne gewoon morgenbezoek te doen op zijn bureau in de Casa Amarilla.

President Castro is nooit buiten Venezuela geweest, [behalve als balling op Curaçao RED. AM.] men begrijpt dat er dus een machtigen drang op hem moet zijn uitgeoefend om hem in de reis te doen toestemmen.

Vooral belangrijk is Castro's vertrek om de verwarrende gevolgen, die het moet hebben op de Hollandsche plannen om Venezuela te dwingen tot terugroeping van het overscheping-decreet, waartoe Castro met vreedzame middelen niet te bewegen was.

Revolutionnairen zien hoop in de reis.

Snuffelaars weten te vertellen, dat *tailor-made* pakken voor den winter in de maak zijn bij den aristocratischen tailleur, Signor Muscani, en dat Generaal Castro zich zelf volop voorziet van goed, dat niet gemaakt is voor het dagelijksch climaat van Caracas. Zelfs bespreekt men druk de namen van de Doctoren die Castro zullen vergezellen. Het ministerie van Buitenl. Zaken en andere hooggeplaatste heeren nemen eene sfinxnhouding aan met betrekking tot een stap van zoo ver reikende gevolgen voor Venezuela. Wat zal er gebeuren met Venezuela als Gral. Castro het land verlaat op een tijdstip, dat Holland met een blokkade dreigt en de revolutionaire partij weer moed krijgt, vooral door het jongste decreet van den Gouverneur van Curaçao, waarbij vrije uitvoer naar Venezuela van wapens en oorlogsmateriaal wordt toegestaan,— is eene vraag, die iedereen in Caracas op de lippen heeft. De cronische revolutionairen, die al negen jaren lang den ondergang van het regeeringstelsel van Castro voorspeld hebben, bazuinen nu rond, dat het Castro nooit meer zal toegelaten worden den grond van Venezuela weer te betreden, als hij het nu verlaat, daar de vice-president Gomez door de eischen des volks wel gedwongen zal worden om tegen Castro op te treden, alsook tegen zijn politiek en regeeringswijze, en dat als Gomez dat niet doet, hij zal worden omver geworpen.

Gomez is get.ouw.

De conservatieve meening echter heeft een heel anderen kijk op den toestand, daar Generaal Gomez al verscheidene gelegenheden heeft gehad om positie te nemen tegen Castro, zelfs om zich van het Presidentschap meester te maken als hij gewild had. Maar zijn eenig verlangen is altijd geweest trouw te blijven aan zijn vriend en chef. De eerste maal, dat Gomez werd bekoord, President te worden. was, toen Castro hem tijdelijk het Presidentschap toevertrouwde in de lente van 1906 en toen de ondankbare taak op zich nam om een twist in het leven te roepen. Opnieuw had hij gelegenheid verleden jaar gedurende de zware ziekte van Castro. Toen werd Gomez dringend aangezet door een staatsgreep zich zelf tot President uit te roepen. Zijn antwoord is altijd geweest, dat zoolang Castro President van Venezuela was, niets in staat zou zijn hem van zijne getrouwheid af te brengen.

VENEZUELA.

VERVOLG

Iedere reiziger wordt voor Castro genoteerd.

Een politie-beambte neemt uw naam op, als gij La Guayra verlaat; een andere agent doet hetzelfde even voor Caracas. 't Zijn knap gekleede lui die politie-agenten; zij dragen schoenen, alsook een blauw uniform, en hebben over hun schouder een grooten sabel hangen, die op een geheimzinnige wijze bevestigd is, zoodat hij altijd dreigt af te vallen, maar het nooit doet. Nadat aan de wet voldaan, en de politie in staat gesteld is, een lijst van passagiers aan Gral. Castro te bezorgen, mag de reiziger afstappen in Caracas.

Maar volgens onze Amerikaansche manier van denken is het koddig, dat de naam van elken vreemdeling, die in eene Venezolaansche haven aankomt onmiddelijk aan Castro moet getelegrafeerd worden ter informatie. Wat zou President Roosevelt het druk hebben als hij ook zoo te werk ging! De namen van al de reizigers, van al e treinen, die in Caracas aankomen, worden in de bladen gepubliceerd. Wat zouden de bladen van New-York en Chicago er raar uitzien, als het daar ook zoo ging!

Maar wij zijn in Caracas, het schoone Caracas gebouwd in rood, geel en wit, liggend op zijn gemak in zijn grijze vallei omringd van zijne groene bergwallen. Aan de eenn zijde in de richting van La Guayra ligt de voormalige meerdam, die zich 400 voet verheft; naar het zuiden de top van den zadel, die 4000 voet omhoog gaat.

Van uit den spoorweg ziet men de ziel van Caracas. Daar ligt voor u de lange rechte straat aan weerszijde bezet met haar huizen van één verdieping, waarvan de ramen gewapend zijn met ijzeren staven. Daar achter zitten de jonge dames van Caracas in den namiddag te kijken naar het levendige straattooneel zich overgevend aan wie weet welke droomen.

Recht voor u, hoog op een heuvel, waar eens het fraaie, bronzen standbeeld van Guzmán Blanco den „Regenerator" stond, verheft zich de prachtige militaire school door Cipriano Castro, den „Restaurador", opgericht. 't Is een onbeduidende omstandigheid, dat de school (reeds meer dan twee jaar oud is, maar dat ze nooit geopend is. Castro had het geld anders voor noodig.

Crespo's eigenaardige kerk.

Ook ziet ge daar voor u een leelijk geel gebouw van onbeschrijfelljken stijl. 't Is een monument ter eere van een anderen Venezolaanschen Dictator, Generaal Crespo, die viel in een veldslag, geleverd, om de opmarsch van Castro naar Caracas tegen te houden. De vrouw van Crespo had eene gelofte gedaan, dat, zoo ooit haar man tot het presidentschap kwam, zij eene kerk zou bouwen. Haar wensch werd vervuld en Crespo bouwde de kerk, om haar te believen, daarbij natuurlijk (!? *Red. Am.*) gebruik makend van 's lands gelden. Een vriend van Crespo was aannemer van het werk, dat zoo wat een vijfde kostte van den prijs waarvoor het aangenomen was. Toen de kerk heelemaal af was, kwam men tot de merkwaardige ontdekking, dat zij geplaatst was op een heuvel, die heelemaal ontoegankelijk was van uit het bewoonde gedeelte der stad. Toen werd aan een anderen aannemer, ook een vriend van Crespo, de opdracht gegeven een stalen viaduct te bouwen over de kloof, die den heuvel van de stad scheidde, zoodat de kerk nu bereikbaar werd. Ook die brug werd door het Gouvernement betaald. Eene parochie heeft deze kerk niet en dienst wordt er niet in gedaan. Maar toch.... Mevrouw Crespo hield hare belofte. En...... de vrienden van haar man voeren wel bij de aanneming van het werk.

Als men een rijtuig neemt, er een kiezend onder de honderden, die met schreeuwende koetsier op den bok, staan te wachten, rijdt men recht naar het Hotel Klindt op de Plaza Bolivar, die het hart der stad is. Van uit de Plaza Bolivar verdeelt de stad zich in vier secties, juist zoo als Washington zich verdeelt, van uic het Kapitool. Rondom dit kleine plein, niet half zoo groot als de *Washington Square* in New-York, groepeeren zich de voornaamste gebouwen der hoofdstad. Daar is de *Casa Amarilla* (het gele Huis), waar zich de officieele residentie van den Predent der Republiek bevindt. 't Wordt zoo genoemd naar zijn gele kleur evenals het Witte Huis in Washington. Dan heeft men daar het Kapitool, het Stadhuis, de Lands-Universiteit, het Postkantoor, het Ministerie van Buitenl. Zaken, de Kathedraal en het aartsbisschoppelijk Paleis. Daar is ook de Beurs. Die instelling heeft tot nu toe wel geen geen gebouw, maar de beurslui vergaderen onder een grooten boom en daar bevechten „stieren" en „beren" elkander, terwijl zij de „lammeren" scharen. 't Is juist Walsltreet een honderd vijf en twintig jaar geleden toen de New-Yorksche beurslui elkander ontmoetten onder den ouden boom op het punt, waar J. Pierpont Morgan Pierpont zijn kantoren heeft.

Boven alle publieke gebouwen, standbeelden, kerken en parken is het beste wat Caracas heeft zijn klimaat. Heel het jaar door toch draagt men er overdag linnen kleeren en slaapt men er 's nachts onder twee dekens. In het regenseizoen regent het, maar de regen valt altijd recht omlaag en altijd in den vroegen namiddag, onder het uur van het middagdutje, Er is geen malaria, de natuurlijke, goede afwatering verzekert gezonde toestanden en het weer is altijd mooi. Er is in de laatste 350 jaar in Caracas geen buitenmatige heete dag en ook erg koude nacht geweest.

Maar de bevolking...... dat is een andere geschiedenis!

INGEZONDEN MEDEDEELINGEN.

Le prolongó la vida.

El siguiente relato apareció en la página editorial de una de las últimas ediciones de la revista „The Christian Work and Evangelist" que está considerada como una de las publicaciones religiosas más importantes y prestigiosas de los Estados Unidos:

„The Christian Work and Evangelist" con rareza habla de un agente curativo ó remedio, por la sencilla razón de que muchos de los llamados remedios ó preventivos no son lo que sus fabricantes pretenden.

„Existe un remedio sin embargo que podemos recomendar por nuestra propia experiencia que, se usa universalmente para las afecciones de los pulmones:—la EMULSIÓN DE SCOTT.

„Aunque sábese á ciencia cierta que ningún remedio cura radicalmente casos de tubercolssis muy avanzados, es decir, cuando los pulmones están ya casi completamente destruidos; sinembargo mientras hay vida hay esperanza, y la EMULSIÓN DE SCOTT ha producido resultados verdaderamente maravillosos en miles de casos. El Sr. La Salle A. Maynard, redactor muy conocido de esta revista, prolongó su vida por muchos años mediante el uso de este prodigioso remedio. Además, dos hermanos, de nuestro Director han obtenido resultados tambien maravillosos con el uso de ésta Emulsión después que otros muchos remedios habían fallado.

„Por este motivo y en razón de que nosotros mismos hemos sido testigos oculares de las curas obtenidas con la EMULSIÓN DE SCOTT en las enfermedades de los pulmones, podemos con toda confianza recomendarla á nuestros lectores como uno de los pocos remedios que producen los resultados que los fabricantes les atribuyen.

„Ninguna imitación de ésta excelente medicina ha logrado igualarla y por consiguiente debe emplearse siempre la verdadera y legítima EMULSIÓN DE SCOTT."

Segun los datos estadísticos publicados por la Junta de Sanidad, hay en los Estados Unidos 5,000,000 de tubercolosos, Suponiéndo que la EMULSIÓN DE SCOTT añada tres años de vida á la mitad do éstos cinco millones de enfermos, ésto equivaldría á salvar 125,000 personas de 60 años cada una.

Que resultados tan expléndidos! Y todo se debe á que la EMULSIÓN DE SCOTT aumenta las fuerzas y las carnes tan rápidamente que la obra destructora de los microbios se rétarda en todos los grados de la enfermedad y con mucha frecuencia desaparece total, lo cual sucede siempre que se empieza á usar desde los primeros síntomas del mal.

Drukker:

ALFREDO F. SINTIAGO